

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศ ผู้วิจัยจึงรวบรวมแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การกระทำผิดทางเพศและพฤติกรรมผิดปกติทางเพศ

การกระทำผิดทางเพศ เป็นความผิดในลักษณะที่เป็นการกระทำของบุคคลในทางเพศ ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ประชาชน (ชนุ สว่างศิลป์ ,2521) ในประเทศไทยมีการบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศในประมวลกฎหมายอาญามาตราที่ 276-287 โดยเน้นความผิดที่ขัดกับหลักศีลธรรม และบรรทัดฐานสังคม แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตคำว่า "การกระทำผิดทางเพศ" โดยเน้นพฤติกรรมทางเพศที่เกี่ยวกับสภาวะความผิดปกติทางจิตใจ และเป็น การกระทำที่ผิดกฎหมายตามที่ ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง (2538) ได้กล่าวไว้ว่าเป็นการกระทำทางเพศที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเห็นว่าผิดธรรมชาติ คู่สัมพันธ์อาจเป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ คู่สัมพันธ์ไม่ยินยอม ประพฤติต่อหน้าธารกำนัล หาประโยชน์กับบุคคลอ่อนความสามารถ เช่น เด็ก ผู้เยาว์ คน ชรา คนพิการ ผู้ป่วยทางจิตเวชและปัญญาอ่อน ตามความหมายข้างต้นการกระทำผิดทางเพศในที่นี้ จึงไม่ได้ครอบคลุมการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญาทั้งหมด นอกจากนี้ยังรวมถึงความผิดในประมวลกฎหมายอาญามาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัพฤติกรรมทางเพศ

ดังนั้นขอบเขตของการกระทำผิดทางเพศ ในการวิจัยครั้งนี้จึงเกี่ยวข้องกับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตราต่างๆ ดังที่ ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง ได้รวบรวมไว้ คือ

ตารางที่ 1 การกระทำผิดทางเพศและความผิดทางอาญา

การกระทำผิดทางเพศ	ความผิดทางอาญา
rape ช่มชู้	ปอ. 276 (ช่มชู้กระทำชำเราหญิง)
sex killing ช่มชู้ฆ่า	ปอ. 277 ทวิ,ตรี (ช่มชู้ฆ่า)
Pedophilia ความผิดทางเพศกับ เด็ก	ปอ. 277 (กระทำชำเราเด็ก) ปอ. 279 (อนาจารเด็ก)
Frottage การถูไถ กด เปียด อวัยวะเพศกับผู้อื่น	ปอ. 278 และ ปอ. 279 (อนาจารหญิงและเด็ก)
Incest ความผิดทางเพศกับ ผู้ร่วมสายโลหิต	ปอ. 285 (ช่มชู้หรืออนาจารแก่ ผู้สืบสันดาน)
Exhibitionism ชอบโชว์อวัยวะเพศ	ปอ. 388 (กระทำการอันควร羞หน้า ต่อหน้าธารกำนัลโดยเปลือย หรือเปิดเผยร่างกาย/ลามก)
Zoophilia ร่วมเพศกับสัตว์	ปอ. 388 ทวิ, ปอ. 381 (ทารุณสัตว์)
Necrophilia ร่วมเพศกับศพ	ปอ. 388 ทวิ, ปอ. 334 (ลักทรัพย์)
Fetishism ลักทรัพย์เพื่อความ สุขทางเพศกับวัตถุ	ปอ. 334 , ปอ. 362 (บุกรุก)
Voyeurism ถ้ามอง	ปอ. 362 (บุกรุก)
Sexual sadism การทารุณทางเพศ	ปอ. 295 (ทำร้ายร่างกาย)

ซึ่งความผิดทางอาญาที่กล่าวข้างต้นมีบทบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตราต่างๆ

มาตรา 276 ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของคนโดยอยู่เสียด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำ โดยมีหรือใช้อาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมิใช่ภริยาของคน โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกหรือวรรคสองได้กระทำ โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงและเด็กหญิงนั้นไม่ยินยอม หรือได้กระทำโดยมีหรือใช้วัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก ถ้าเป็นการกระทำที่ชายกระทำกับเด็กหญิงอายุกว่าสิบสามแต่ยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กหญิงนั้นยินยอมและภายหลังศาลอนุญาตให้ชายและเด็กหญิงนั้นสมรสกันผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสในระหว่างที่ผู้กระทำผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อยผู้กระทำผิดนั้นไป

มาตรา 277 ทวิ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคแรก หรือมาตรา 277 วรรคแรกหรือวรรคสอง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) รั้งอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 ตริ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคสอง หรือมาตรา

277 วรรคสาม เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำ

- (1) รั้งอันตรายสาหัส ผู้กระทำได้ระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต
- (2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำได้ระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 278 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้า โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 279 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าในการกระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 280 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 278 หรือมาตรา 279 เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำ

(1) รั้งอันตรายสาหัส ผู้กระทำได้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำได้ระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 281 การกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคแรก และมาตรา 278 นั้น ถ้ามิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัล ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรั้งอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตายหรือมิได้เป็นการกระทำแก่บุคคลดังระบุไว้ในมาตรา 285 เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา 284 ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดกานองคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ใดซ่อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรกต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น

ความผิดตามมาตรา^{นี้} เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา 285 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตรี มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 หรือมาตรา 283 เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้ที่อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความปกครองในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ หนึ่งในสาม

มาตรา 295 ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย หรือจิตใจของผู้นั้น ผู้นั้นกระทำผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 334 ผู้ใดเอาทรัพย์สินของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินหกพันบาท

มาตรา 362 ผู้ใดเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น เพื่อถือการครอบครองอสังหาริมทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนหรือเข้าไปกระทำการใดๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของเขาโดยปกติสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 381 ผู้ใดกระทำทารุณต่อสัตว์ หรือฆ่าสัตว์ โดยให้ได้รับทุกข์ทรมานอันไม่จำเป็น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 388 ผู้ใดกระทำการอันควรชานาต่อหน้าสาธารณชน โดยเปลือยหรือเปิดเผยร่างกาย หรือกระทำการลามกอย่างอื่น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

นอกจากนี้ผู้กระทำผิดทางเพศที่กระทำผิดฐานพรากผู้เยาว์ ซึ่งกฎหมายกำหนดความผิดและระบุมโทษไว้ดังนี้

มาตรา 318 ผู้ใดพรากผู้เยาว์อายุว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลโดยผู้เยาว์ นั้นไม่เต็มใจไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ช้อ จำหน่าย หรือรับตัวผู้เยาว์ซึ่งถูกพรากตามวรรคแรกต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรากนั้น

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำเพื่อหากำไร หรือเพื่อการอนาจาร ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

มาตรา 319 ผู้ใดพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแลเพื่อหากำไร หรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท

ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง (2538) ได้กล่าวถึงประเภทของการกระทำผิดทางเพศและอาชญากรรมทางเพศไว้ ดังนี้

1. ประเภทของการกระทำผิดทางเพศ อาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภทคือ

1.1 ประเภทไม่มีการร่วมเพศ (offence not involving sexual intercourse) ซึ่งอาจแบ่งได้อีกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1.1 กลุ่มแสดงพฤติกรรมลามก (indecent exposure) ซึ่งไม่มีการแตะต้องเนื้อ เช่น อดอวัยวะเพศ (Exhibitionism) การสำเร็จความใคร่ในที่สาธารณะ (public masturbation) ถ้ามอง (Voyeurism) สำเร็จความใคร่ด้วยวัตถุ (Fetishism) โทรศัพท์ลามก (telephone scatologia) เป็นต้น

1.1.2 กลุ่มที่กระทำอนาจาร (Indecent assault) จะมีการสัมผัสและต้องตัวเนื้อ เช่น กอดปล้ำ การถูไถ เบียดเสียดกอดอวัยวะเพศ (Frotteurism) เป็นต้น

1.2 ประเภทที่มีการร่วมเพศ (offence involving sexual intercourse) ซึ่งมักจะมีพฤติกรรมทางเพศที่รุนแรง เช่น ข่มขืน (rape) ข่มขืนฆ่า (sex killing) กระทำการทางเพศ (Sodomasochism) เป็นต้น

1.3 ประเภทที่กระทำกับบุคคลหย่อนความสามารถ เช่น การกระทำทางเพศกับเด็ก (Pedophilia) การกระทำทางเพศกับผู้สืบสันดาน (Incest) การกระทำทางเพศกับผู้สูงอายุ (Gerontophilia)

1.4 มีพฤติกรรมทางเพศผิดธรรมชาติ (unnatural sexual offence) เช่น การกระทำทางเพศกับศพ (Necrophilia) การกระทำทางเพศกับสัตว์ (Zoophilia)

2. ประเภทของอาชญากรรมทางเพศ อาจจะแบ่งผู้กระทำความผิดทางเพศออกได้ 5 กลุ่มคือ

2.1 บุคคลซึ่งมีบุคลิกภาพอ่อนวุฒิภาวะ (sexually inadequate exposer) เป็นกลุ่มที่มีนิสัยใจคอความประพฤติแบบเด็ก (The immature) ไม่มีมั่นใจในตนเอง มักเป็นคนเงี้ยบขี้นิมและขี้อาย รู้สึกว่าตนเองไม่สามารถดึงดูจิตใจเพศตรงข้าม มีปมด้อย ไม่ค่อยรู้เรื่องเพศ บุคคลพวกนี้ยังมีพฤติกรรมแสดงออกและสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมเหมือนเด็ก เมื่อมีความต้องการทางเพศจะกระทำให้สำเร็จ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลตามจารีตประเพณี

2.2 บุคคลที่มีบุคลิกภาพผิดปกติโดยเฉพาะพวกนิสัยอันธพาล (psychopathic exposer) มักกระทำเพื่อสนองตัณหาของตนเอง โดยไม่สนใจทั้งศีลธรรมและกฎหมายบ้านเมือง มีแนวโน้มกระทำผิดซ้ำๆ เพื่อสนองความต้องการทางเพศในรูปแบบที่สังคมยอมรับไม่ได้

2.3 เป็นคนปกติแต่อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถแสดงออกทางเพศ (situational stress exposer) เช่น ภรรยาป่วย หรือตั้งครรภ์ หรืออยู่ห่างไกล หรืออาจมีภาวะของการมีเนมาสุรา มีสภาพการณ์เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้กระทำเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศโดยไม่ได้ตั้งใจ หรือการที่สังคมมีส่วนกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ เช่น ภาพยนต์ หนังสือ ภาพสิ่งลามก ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ และเมื่อโอกาสอันวาก็ทำให้ออกอาชญากรรมได้

2.4 ผู้ป่วยทางจิตเวช (mental illness exposer) พบในผู้ป่วยซึ่งอาการของโรคมีส่วนทำให้ผู้ป่วยไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมเพศได้อย่างเหมาะสม ซึ่งความประพฤติผิดทางเพศเกิดจากสภาพจิตที่ผิดปกติ จึงมีพฤติกรรมทางเพศออกมาโดยขัดกับหลักศีลธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง (2537) ได้กล่าวถึงกลุ่มโรคทางจิตเวชที่อาจมีปัญหากับการควบคุมตนเอง ได้แก่

2.4.1 โรคจิต (psychosis) เช่น Schizophrenia Manic-depressive

2.4.2 การมีพยาธิสภาพทางสมอง (Organic brain syndrome) เช่น โรคลมชัก (Epilepsy) โรคสมองเสื่อม (Dementia)

2.4.3 ภาวะปัญญาอ่อน (Mental retardation)

2.4.4 โรคของความผิดปกติในการบังคับตนเอง (Impulse control disorder)

2.4.5 ภาวะติดสารเสพติด หรือวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท

2.4.6 บุคลิกภาพผิดปกติ (personality disorders)

2.4.7 ผู้มีอาการทางประสาท(neurotic)เช่น ผู้ที่มีอาการย้ำคิดย้ำทำ (Obsessive-compulsive)

2.4.8 ผู้มีความเบี่ยงเบนทางเพศ (Paraphilias) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมทางเพศต่างจากคนทั่วไป ลักษณะของคนกลุ่มนี้คือจะเกิดการเร่ร้างทางเพศ อย่างรุนแรงซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยอาจแสดงออกในลักษณะมีการรับรู้อารมณ์ทางเพศของตนผิดจากความเป็นจริง เลือกวัตถุหรือส่วนของร่างกายหรือคู่ในการร่วมเพศไม่เหมาะสม หรือมีวิธีปฏิบัติทางเพศที่แปลกประหลาด มีความรุนแรงในการปฏิบัติทางเพศ หรือมีปริมาณความต้องการทางเพศผิดปกติ (ไพร์ตัน พุทธชาติคุณากร, 2533) และสมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้กำหนดข้อบ่งชี้ของบุคคลกลุ่มนี้ไว้ว่า โดยทั่วไปจะเกี่ยวข้องกับข้อใดข้อหนึ่ง คือวัตถุต่างๆ ที่ไม่ใช่คน หรือความทุกข์ทรมานหรือความอับอายของตนเองหรือผู้อื่น (มิได้แก่งาน) หรือเด็กหรือบุคคลอื่นที่ไม่ยินยอมพร้อมใจ สุวิทนา อารีพรต (2524) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของคนกลุ่มนี้ว่า มักจะแสดงออกด้วยการมีจินตนาการหรือพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติหรือแปลกประหลาด ทั้งในแง่ของสิ่งกระตุ้น คู่ร่วมเพศหรือวิธีการร่วมเพศ ซึ่งความปกติหรือผิดปกตินี้ ปรับไม่ได้ตามสังคมและสุขสมัย ปัจจุบันพบว่าในกลุ่ม Paraphilias ด้วยกันมีอัตราของ Pedophilia สูงสุดถึง 45% และรองลงมา 25 % พบในกลุ่ม Exhibitionism

ก). สาเหตุของความผิดปกติทางเพศ

1. การเลี้ยงดูในวัยเด็กได้รับการเลี้ยงดู และการอบรมที่ไม่ถูกต้องได้รับความรู้ผิดๆ เกี่ยวกับเพศ เมื่อไม่มีผู้ใดชี้แจงให้เข้าใจเด็กก็จะจดจำไว้ ทำให้เกิดการประพฤตินิดๆ หน่อยๆ นอกจากนี้เด็กที่เกิดในสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยการแสดงออกทางเพศ ทำให้เด็กหมกมุ่นแต่เรื่องนั้นและเกิดความเข้าใจผิดๆ ในเรื่องเพศได้ เช่น เด็กที่เกิดตามแหล่งโสเภณี หรือได้รับสิ่งเร้าอื่นๆ ซึ่งเป็นตัวอย่างหรืออิทธิพล ให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ภาพนิตยสารต่างๆ ในทางลามก จนกระทั่งนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติในวัยผู้ใหญ่

2. ความเชื่อ ศีลธรรม และค่านิยมทางสังคมของบุคคลยัคถือ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความผิดปกติทางเพศขึ้นได้ เช่น ผู้คนในบางสังคมที่มีแต่การแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว ข่งขันชิงดีชิงเด่นและชอบแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น ลักษณะเหล่านี้จะพบม้ในขณะที่มีการแสดงออกทางเพศด้วย การที่บุคคลต้องแสดงพฤติกรรมทางเพศตามค่านิยมของสังคม หรือแข่งขันกับการแสดงพฤติกรรมทางเพศของบุคคลอื่น อาจเป็นสาเหตุให้เกิดความผิดปกติทางเพศ

3. ความผิดปกติทางสมอง เช่น ปัญญาอ่อน สมองเสื่อมเมื่อเข้าสู่วัยชราและความผิดปกติของต่อมเพศ ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความผิดปกติทางเพศ ซึ่งรวมไปถึงบุคคลที่เป็นโรคจิตขาดความรู้ผิดชอบด้วย

4. การเสพยาบางอย่าง ซึ่งกระทบกระเทือนต่อการควบคุมอารมณ์ของบุคคล เช่น สุรา ฝิ่น ยา เสพติดทั้งหลาย อาจจะนำสู่การกระทำผิดทางเพศได้เช่นเดียวกัน

ข). ประเภทของความผิดปกติทางเพศ

การจำแนกความผิดปกติทางเพศนั้นปัจจุบัน นิยมอาศัยหลักเกณฑ์จาก 2 ระบบ คือ ระบบ ICD-10 ขององค์การอนามัยโลก และระบบ DSM 4 ของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน ดังนี้

ระบบ ICD-10 จัดความผิดปกติทางเพศอยู่ในกลุ่ม Disorders of adult personality and behaviour - Disorders of sexual preference ได้แก่

1. Fetishism
2. Fetishistic transvestism
3. Exhibitionism
4. Voyeurism
5. Pedophilia
6. Sadomasochism
7. Multiple disorders of sexual preference
8. Other : Frotteurism, Necrophilia

ตามระบบ DSM 4 จัดความผิดปกติทางเพศอยู่ในกลุ่ม Sexual disorders
-Paraphilias คือ

1. Exhibitionism
2. Fetishism
3. Frotteurism
4. Pedophilia
5. Sexual masochism
6. Sexual sadism
7. Transvestic fetishism
8. Voyeurism
9. Others เช่น Telephone scatologia Necrophilia
Zoophilia Coprophilia Urophilia

สุวิทนา อารีพรรค (2524) ได้ให้ความหมายและอธิบายลักษณะของความเบี่ยงเบนทางเพศ ที่กล่าวข้างต้น ดังนี้

1. Exhibitionism

คือการใช้ความสขทางเพศจากการได้อวดอวัยวะเพศของตนต่อผู้อื่นซึ่งเป็นคนแปลกหน้าและไม่เต็มใจจะดู ความต้องการนี้จะเกิดขึ้นบ่อยๆ และเจ้าตัวไม่สามารถยับยั้งใจได้ ความสขทางเพศได้จากการเห็นคนอื่นตื่นเต็นตกใจต่อการกระทำของตน บางรายอวัยวะเพศจะแข็งตัวด้วยขณะกระทำ แต่บางรายก็ไม่ บางครั้งถึงกับหลั่งน้ำกาม แต่บางครั้งก็ไม่ถึง โดยทั่วไปสิ่งที่กระตุ้นพฤติกรรมนี้คือ การเสี่ยงต่อความผิดทางกฎหมาย ความกลัวจะถูกเหยียดหยาม และความตระหนกตกใจของผู้พบเห็น Power (1976) รายงานไว้ว่าประมาณร้อยละ 50 ของผู้ที่มีความผิดปกติชนิดนี้มักจะก่ออาชญากรรมเป็นครั้งแรก และบุคคลเหล่านี้มักจะไม่นำพบแพทย์จนกว่าจะมีปัญหาทางกฎหมายเกิดขึ้น Allen (1961) รายงานว่าร้อยละ 50 ของเหยื่อมักจะเป็นผู้หญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี

การศึกษาถึงพยาธิสภาพของผู้ป่วยเหล่านี้พบว่า มักจะเป็นการใช้กลไกทางจิตที่

ผิดปกติโดยการที่จะอวดอวัยวะเพศของตนเพื่อแสดงความเป็นชาย หรืออาจจะได้รับการกระตุ้นโดยสุรา หรือสารเสพติดบางอย่าง และอาจจะเกิดความผิดปกติในพยาธิสภาพของสมอง หรือเนื่องจากความชรา นอกจากนี้ผู้ป่วยอาจจะเป็นโรคลมชัก ซึ่งในกรณีนี้การตรวจหาทางประสาทวิทยาจะช่วยได้มากใน บุคคลที่เป็นโรคจิตเภทหรือบุคลิกภาพแบบอันธพาลซึ่งไม่มีส่วนใดที่จะโน้มน้าวหรือจูงใจเพศหญิงได้ ก็จะใช้วิธีการนี้เป็นเครื่องต่อรองเชื้อเชิญ ให้หญิงนั้นแสดงความสนใจตน ในบุคคลเหล่านี้อาจใช้การทดสอบทางจิตวิทยาช่วยในการวินิจฉัย นอกจากนี้อาจจะเป็นการแสดงออกของบุคคลที่ป่วยเป็นโรคจิต หรือเป็นความขัดแย้งภายในใจของบุคคลบางคนที่เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก และติดต่อมาจนกระทั่งผู้ใหญ่

2. Fetishism

เป็นความผิดปกติทางเพศ ซึ่งสิ่งที่เป็นความต้องการทางเพศของคนผู้นั้นกลายเป็นวัตถุหรือส่วนของร่างกายซึ่งเป็นสัญลักษณ์ทางเพศ แทนที่จะเป็นคน เช่น เป็นชุดชั้นใน หมวก รองเท้า (โดยเฉพาะรองเท้าส้นสูง) หรือเป็นถุงมือ ผม มือ เต้านม ต้นขา เท้า หู หรือ ตา วัตถุหรือส่วนของร่างกายเหล่านี้จะให้ความสุขโดยการจับ จ้องมอง หรือช่วยในการสำเร็จความใคร่ให้ตนเอง ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมีตั้งแต่แสดงความรักของดังกล่าวมากกว่าปกติเพียงเล็กน้อยจนถึงชอบมากต้องให้ของนี้ทุกครั้งที่มีการกิจกรรมทางเพศ จนกระทั่งถึงใช้ของพวกนี้แทนคู่ร่วมเพศ ความผิดปกตินี้เกือบทั้งหมดเป็นในผู้ชายและสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศดังกล่าว อาจได้มาจากการชโมสหรือแม้แต่การแย่งชิงจากเจ้าของ

3. Frotteurism

คือการมีความสุขทางเพศจากการ ถูไถ หรือ กัด หรือ เบียดเสียด อวัยวะเพศของตนกับส่วนของร่างกายของเพศตรงข้ามซึ่งมีเสื้อผ้าปกปิดอยู่ การกระทำนี้อาจไม่เป็นที่สังเกต เพราะมักจะทำในที่ๆ มีคนหนาแน่น เช่น ในรถประจำทางหรือในงานที่คนเบียดเสียดอัดเสียดกัน และมักเป็นในผู้ชาย

สาเหตุของการเกิดคล้าย Exhibitionism แต่สาเหตุที่สำคัญที่สุดคือชายพวกนี้ มักจะด้อยทั้งด้านรูปร่างหน้าตา และความสามารถทางเพศ จึงทำให้เขากลัวการร่วมเพศตามปกติกับหญิงสาว ที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและทางเพศ

4. Pedophilia

คำว่า Pedophilia แปลตามตัวหนังสือว่า "การรักเด็ก" แต่โดยทั่วไปหมายถึง การที่ผู้ใหญ่มีความสุขทางเพศ จากการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับกับเด็กเพศเดียวกันหรือเพศตรงกันข้าม ที่ยังไม่ถึงวัยแตกหน่อแตกสาว (puberty) หรือเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี Jaffe (1976) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติทางเพศแบบนี้ว่า มีตั้งแต่การรอดอวัยวะเพศให้เด็กดู การใช้มือกระตุ้นอวัยวะเพศของเด็ก จนถึงการร่วมเพศกับเด็ก ประมาณร้อยละ 85 ใช้วิธีรอดอวัยวะเพศ ใช้มือกระตุ้นอวัยวะเพศของเด็ก พุคคำหาบาททางเพศและตะตองร่างกาย ร้อยละ 11 ร่วมเพศทางช่องคลอด ร่วมเพศทางทวารหนักและข่มขืนกระทำชำเรา

พวกที่ชอบลวนลามเด็กจำนวนมาก มีระดับสติปัญญาต่ำ เป็นโรคจิต ติดสุรา หรือมีบุคลิกภาพแบบอันธพาล (sociopath) อายุระหว่าง 30-60 ปี เฉลี่ย 37 ปี (Coleman 1972, McCaghy 1971, Revitch และ Wiess 1962) โดยพบว่าผู้ที่อายุมากจะพยายามหาเด็กอายุน้อยๆ แต่คนที่อายุน้อยจะหาเหยื่อที่อายุมากขึ้น หรือวัยรุ่น (McCary, 1972) คนกลุ่มนี้ก้าวร้าว และรุนแรงน้อยกว่าพวกข่มขืนกระทำชำเรา แต่สังคมมักโกรธแค้นและเกลียดชังมาก จะตราหน้าว่าเป็น "พวกบ้ากาม" "เฒ่าหัวงู" หรือ "พวกวิถถาร" ในขณะที่พบว่าไม่ถึงร้อยละ 3 ของคนที่ชอบลวนลามเด็กจะทำร้ายร่างกายเด็ก (McCaghy, 1971) และมีการศึกษาที่พบว่า คนกลุ่มนี้มีจำนวนมากกว่าที่เคยคาดคะเนไว้ โดยมักจะมีประวัติ หรือพฤติกรรมที่ก้าวร้าวอยู่แล้ว และเคยมีประวัติก่ออาชญากรรมทางเพศมาก่อนถึงร้อยละ 37

5. Sexual masochism

คือการใช้ความทุกข์ทางเพศ โดยการถูกรังแกจากคู่ร่วมเพศให้ตนได้รับความเจ็บปวด ซึ่งความสุขทางเพศในที่นี้หมายถึงการที่ผู้นั้นบรรลุถึงจุดสุดยอด (sexual orgasm) อาจจะมาจากการ เขี่ยน กัด หยิก และตบ แต่บางครั้งอาจแสดงทางคำพูด ในลักษณะพูดกระทบกระเทียบ ดูถูก ทับบม ชู้ ยั่ว หรือพาลพาโล

6. Sexual sadism

เป็นความผิดปกติทางเพศที่น่าสนใจเพราะคดีข่มขืนที่มีลักษณะรุนแรงที่เกิดขึ้น อาจจะเนื่องจากผู้ที่เป็ Sadistic rapist ก็ได้ จึงจัดเป็นบุคคลที่อันตรายต่อสังคมอย่างมาก คำจำกัดความของคำนี้คือการใช้บุคคลใดก็ตามที่มีความทุกข์ทางเพศจากการเห็นความ

เจ็บปวดทุกข์ทรมานของผู้อื่น ซึ่งความสุขทางเพศในที่นี้ หมายถึงการที่ผู้นั้นบรรลุถึงจุดสุดยอด (sexual orgasm) โดยมักจะใช้วิธีการ เขี่ย กัด หยิก และตบ แต่บางครั้ง อาจแสดงทางคำพูดในลักษณะพูดกระทบกระเทียบ คดุกก่บถม กู้ ฮั่ว หรือพาลพาลโธ ความก้าวร้าวนี้อาจอยู่ในจิตไร้สำนึก และแสดงออกทางอ้อม หรืออยู่ในจิตสำนึกและแสดงตรง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว

Lust murder เป็น Sadism ชนิดรุนแรงที่สุดเหยื่อจะถูกฆ่าและตัดทอนร่างกายเพื่อความสุทธทางเพศของเขา ใน Lust murder แท้ๆ จะไม่มีการร่วมเพศ ความสุขสุดยอดทางเพศเกิดจากการฆ่า และการตัดทอนร่างกาย เชื่อกันว่าคนพวกนี้มีจิตใจผิดปกติ (อย่างน้อยก็ในขณะกระทำ) ขนาดที่เรียกว่าโรครจิต พฤติกรรมรุนแรงที่ฆ่าสยดสยองนี้ มักเกี่ยวข้องกับความกลัวถูกผู้หญิงผลักใส่ไม่ยอมรับตน

7. Transvestic fetishism

คือความผิดปกติทางเพศที่เกิดจากการได้รับความตื่นเต้นหรือความสุขทางอารมณ์หรือทางเพศด้วยการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของเพศตรงข้าม คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะพอใจเฉพาะการแต่งตัวเป็นเพศตรงข้ามแต่ไม่ต้องการแปลงเพศ เขาสามารถมีกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้ามได้ตามปกติ แม้ว่าคนกลุ่มนี้จะสามารถมีชีวิตครอบครัวที่ปกติแต่มักจะเป็นคนที่มีบุคลิกภาพไม่สมบูรณ์ เช่น เป็นคนไม่เปิดเผย ซึมเศร้า หรือระแวงสิ่งแวดล้อม มักจะมีความบกพร่องทางเพศกับเพศตรงข้าม จึงใช้การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในขณะที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าของเพศตรงข้ามบางรายมีลักษณะของ Fetishism และ Masochism ด้วย

8. Voyeurism และ Scopophilia

Voyeurism และ Scopophilia คือการมีความสุขทางเพศจากการได้แอบดูคนอื่นเปลือยหรือร่วมเพศกัน

Scopophilia หมายถึงการมีความสุขทางเพศจากการดูอวัยวะเพศ หรือดูการร่วมเพศของผู้อื่น แต่ Voyeurism เป็นเพียงดูคนอื่นเปลือยเท่านั้นก็พอแล้ว อย่างไรก็ตามคำ 2 คำนี้มักจะใช้ปนกันแต่นิยมใช้คำว่า Voyeurism มากกว่าภาษาไทยเรียกคนพวกนี้ว่า "นักอ้ามอง" (voyeur หรือ peeping tom) ซึ่งมักจะเป็นผู้ชาย เขามักจะ "แอบ" มองทางช่องหน้าต่าง หรือไม้กั้นพลาซามาเจาะรูที่กำแพง ประตูของห้องน้ำ ห้องแต่งตัว และห้องพัก เพื่อดูผู้อื่นเปลือยขณะอาบน้ำ ขณะอาบหน้า หรือดูผู้อื่นร่วมเพศกัน โดยพฤติกรรมนี้มักเกิดแล้วเกิดอีก โดยที่ผู้ปวย

ยับยั้งใจไม่ได้ เพราะเป็นวิธีให้ความสุขทางเพศแก่เขา ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะสำเร็จความใคร่ (masturbate) ไปด้วยขณะแอบดู และสามารถมีความสุขทางเพศถึงจุดสุดยอดได้

9. Other ประกอบด้วยความผิดปกติทางเพศในหลายรูปแบบ เช่น

9.1 Telephone scatologia

หรือการใช้โทรศัพท์ในการระบายทางเพศโดยพูดจาในเนื้อหาที่เกี่ยวเนื่องกับการร่วมเพศหรือพูดลามกกับผู้รับสาย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน การใช้โทรศัพท์แบบนี้มักจะเกิดในผู้ชาย และอาจจะถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของ Voyeurism หรือ Scopophilia ก็ได้ หรืออาจจะเกิดในพวกที่มีความต้องการจะข่มขืนผู้อื่นโดยมี sadistic fantasy ร่วมด้วย ซึ่งชนิดนี้มักจะเกิดในผู้ที่มีอายุมาก ๆ

9.2 Necrophilia

เป็นความวิปริตทางเพศซึ่งพบน้อยมาก แต่แสดงถึงความผิดปกติทางจิตอย่างรุนแรงจนถึงขนาดโรคจิต ความสุขทางเพศเกิดจากการดูศพ หรือร่วมเพศกับศพ บางครั้งจะมีการตัดศพเป็นชิ้นๆ ด้วย คนพวกนี้อาจฆ่าคนเพื่อตนได้ร่วมเพศกับศพ ได้ตัดศพ และแม้แต่กินศพ ความผิดปกตินี้ อาจอธิบายถึงความพยายามจะมีอำนาจเหนือคนอื่นแม้ว่าคนๆ นั้นจะเป็นศพ

9.3 Zoophilia

Zoophilia หรือ Bestiality เป็นความพอใจทางเพศ จากการมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ ซึ่งอาจเป็นการร่วมเพศตามปกติ หรือการร่วมเพศทางทวารหนัก การดูดอมอวัยวะเพศผู้ (fellatio) หรือการเลียอวัยวะเพศเมีย (cunnilingus) รวมทั้งอาจมีความสุขทางเพศ จากการถูกสัตว์ (ที่ฝึกไว้สำหรับการนี้) เลีย หรือถูอวัยวะเพศของคนที่ได้

จากการศึกษาของ Kinsey ในปี 1948 พบว่าพฤติกรรมทางเพศชนิดนี้ พบน้อยที่สุดในบรรดากามวิปริตทั้งหลายโดยพบบ่อยที่สุดในระยะเข้าวัยรุ่นและในชาวชนบท เขารายงานว่าร้อยละ 17 ของผู้ชายที่เติบโตขึ้นมาจากฟาร์มสัตว์เลี้ยง เคยได้รับความสุขสุดขีดจากการมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ และจากการศึกษาอื่นๆ พบว่าคนพวกนี้มักมีบุคลิกภาพชนิดแยกตัว (Schizoid personality disorder) เป็นโรคปัญญาอ่อนหรือเป็นโรคจิต

9.4 Gerontophilia

เป็นความผิดปกติทางเพศ ที่คนอายุน้อยมีความสนใจทางเพศ กับคนสูงอายุ

ความผิดปกตินี้ อาจเป็นผลมาจากความผูกพันทางอารมณ์กับปู่ย่าตายาย คนที่มีแนวโน้มจะเป็น Gerontophilia มักจะมีความรักต่อคนแก่เป็นพิเศษ

9.5 Hypersexuality

คือสภาวะที่มีความต้องการทางเพศมากผิดปกติ โดยในผู้หญิงนิยมเรียกว่า Nymphomania และในผู้ชาย เรียก Satyriasis ผู้ป่วยมักสำเร็จความใคร่บ่อยๆ อย่างยับยั้งไม่ได้ ความจริงสภาวะนี้พบได้น้อยมากแต่ที่นำมากล่าวไว้ในที่นี้เนื่องจากพวกที่ผิดปกติในปริมาณ และความรุนแรงของความต้องการทางเพศ อาจกระทำผิดฐานข่มขืนหรืออนาจารได้

ค). ความสัมพันธ์ระหว่างความเบี่ยงเบนทางเพศ และการกระทำผิดที่ขัดต่อประมวลกฎหมายอาญา

ตามที่กล่าวไว้ข้างต้นว่าแรงกระตุ้นทางเพศ อาจทำให้บุคคลกระทำการ อันขัดกับกฎหมายได้ อรุณ เชาวนาสัย (2516) ได้เชื่อมโยงพฤติกรรมผิดปกติทางเพศที่พบบ่อย กับลักษณะการกระทำผิด ที่ขัดต่อประมวลกฎหมายอาญา โดยจัดเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. ความเบี่ยงเบนทางเพศที่ขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมายโดยตรง ได้แก่
 - 1.1 ซัดิสမ်เป็นพฤติกรรมที่เป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายหรือฐานทำผู้อื่น ความผิดทำนองนี้ แม้ผู้เสียหายจะยินยอม ความยินยอมนั้น ไม่อาจยกเว้นความผิดได้
 - 1.2 การชอบอาชวาระเพศ มีความผิดฐานกระทำอันควรขายหน้า
2. ความเบี่ยงเบนทางเพศที่เป็นความผิดต่อเมื่อผู้ถูกกระทำไม่ยินยอมได้แก่การ ถูกล่วงละเมิดทางเพศกับร่างกายเพศตรงข้ามถ้าผู้ถูกกระทำไม่ยินยอม ย่อมเป็นความผิดฐานอนาจาร
3. พฤติกรรมทางเพศที่เป็นเหตุจูงใจให้กระทำผิด ได้แก่
 - 3.1 การพอใจทางเพศกับวัตถุ หรือสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศ พวกที่นิยม สวมเสื้อผ้าของเพศตรงข้ามในขณะหาความสุขทางเพศ อาจเป็นให้กระทำผิดฐานลักทรัพย์ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสุขทางเพศกับวัตถุ หรือสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศ
 - 3.2 การเป็นนักร้ามอง อาจจูงใจกระทำผิดฐานบุกรุก
 - 3.3 ความต้องการร่วมเพศกับเด็กอาจจูงใจให้ทำผิดฐานอนาจารหรือข่มขืน

เด็ก

3.4 ความต้องการร่วมเพศกับผู้สูงอายุ อาจจูงใจให้ทำผิดฐานข่มขืนหรือ
อนาจารผู้สูงอายุ

3.5 ความต้องการร่วมเพศกับศพอาจเป็นเหตุจูงใจให้ฆ่าผู้อื่น

3.6 ความต้องการทางเพศในปริมาณมากกว่าปกติ อาจเป็นเหตุจูงใจให้
ข่มขืนหรืออนาจาร

ง). หลักพิจารณาว่าผู้กระทำผิดทางเพศจะมีอันตรายต่อสังคมต่อไปภายหน้าหรือไม่
ในกรณีที่ผู้กระทำผิดทางเพศผิดกฎหมายขึ้น Gibbens (1976) ได้ให้หลักการ
ที่จะนำมาใช้พิจารณาว่า บุคคลนั้นมีอันตรายต่อสังคมในภายหน้าหรือไม่ ดังนี้

1. พิจารณาจากพฤติกรรมทางเพศที่ผิดนั้นว่าเป็นแบบใด ถ้าเป็นไปด้วยความ
รุนแรงถือได้ว่าเป็นอันตรายอย่างถึง เขาควรได้รับการรักษา หรือถ้ารักษาไม่หายแล้วควรกักกัน
ไว้ เพราะหากปล่อยบุคคลเหล่านี้ไปจะเป็นอันตรายต่อสังคม

2. พิจารณาถึงลักษณะ หรือบุคลิกภาพของคนคนนั้นว่า ผิดปกติหรือไม่ถ้าเป็นการ
ผิดปกติของบุคลิกภาพแต่ดั้งเดิม เช่น บุคลิกภาพแบบอันธพาล หรือบุคลิกภาพประเภทระแวง ถือ
ได้ว่าเป็นอันตรายเพราะบุคคลพวกนี้ถ้าได้รับการกระตุ้น หรือมีสิ่งเร้าจากสิ่งแวดล้อม หรือจาก
เพศตรงข้าม เขาอาจจะประกอบอาชีพการมทางเพศขึ้นได้

3. พิจารณาถึงสิ่งแวดล้อม ถ้าสิ่งแวดล้อมหรือความเป็นไปในสังคมที่บุคคลเคย
ประพฤติดังผิดทางเพศเข้าไปอยู่ไม่เป็นตัวเร่งเร้าทางเพศ และหากผู้นั้นได้รับการรักษาทางจิตเวช
จนทุเลาแล้ว เขาอาจจะไม่กระทำผิดทางเพศอีกก็ได้

4. พิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นๆ ในตัวของผู้กระทำผิดทางเพศเอง ได้แก่การมี
ลักษณะ XYY syndrome XXY syndrome การป่วยเป็นโรคลมชัก (Epilepsy) ซึ่งพบว่า
มีส่วนทำให้ความก้าวร้าวของคนนั้นมีได้ง่ายและรุนแรง จึงเป็นข้อสังวรณว่าถ้าบุคคลที่มีความ
ผิดปกติดังกล่าวเคยกระทำผิดทางเพศ ถือเป็นข้อบ่งชี้ว่าเขามีแนวโน้มจนกระทำผิดทางเพศได้อีก

จ). การบำบัดแก้ไขอาชญากรรมทางเพศ

ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง (2538) กล่าวถึงวิธีการบำบัดแก้ไขอาชญากรรมทางเพศ

ไว้หลายวิธี คือ

1. การทำพฤติกรรมบำบัด โดย

1.1 ลด deviant arousal ด้วยวิธี Electrical aversion therapy หรือวิธี Olfactory aversion และ Covert desensitization satiation

1.2 เพิ่ม non-deviant arousal เช่น ใช้วิธี Fading systematic desensitization หรือใช้วิธี Organic reconditioning ตลอดจนฝึกให้ผู้นั้นเกิด Masturbatory fantasy change

2. การทำจิตบำบัด โดยการบำบัดวิเคราะห์เพื่อให้ผู้นั้นเข้าใจความขัดแย้งภายในจิตใจที่สั่งสมมาตั้งแต่วัยเด็ก ประสบการณ์ในอดีต ตลอดจนปัญหาในการมีสัมพันธภาพทางเพศ เพื่อให้เกิดทัศนคติทางเพศที่ถูกต้อง และแสดงออกอย่างเหมาะสม

3. สังคมบำบัด (Social skill training หรือ Relapse prevention training) เป็นการฝึกปรับตัวให้เข้ากับคนในสังคม และการแสดงออกถึงความต้องการทางเพศที่สังคมยอมรับได้ หรือแม้แต่การฝึกวิชาชีพ

ตอนที่ 2 ผู้ป่วยทางจิตเวช และสิทธิทางกฎหมาย

เพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับผู้กระทำผิด ที่ควรได้รับการตรวจวินิจฉัยทางจิต ผู้วิจัยจึงนำความรู้ เกี่ยวกับอาการของโรคทางจิต โดยอาศัยการจำแนกประเภทอาการตามที่ สุวิทนา อารีพรรค (2524) ได้รวบรวมไว้มาเสนอเป็นข้อความรู้ ประกอบการวิจัย ดังนี้

ก). อาการของผู้กระทำผิดที่ควรได้รับการตรวจวินิจฉัยทางจิตเวช

ผู้ป่วยที่มีความผิดปกติทางจิตเวชจะมีอาการแสดงออกของอาการ ดังนี้

1. ความผิดปกติในพฤติกรรม (disturbance of behavior) เช่น

1.1 มีการเคลื่อนไหวของร่างกายมากกว่าปกติ

1.2 เคลื่อนไหวร่างกายช้ากว่าปกติ

1.3 เคลื่อนไหวร่างกายช้าผิดปกติจากคนทั่วไป เช่น นั่งโยกตัว

1.4 มีท่าทางที่ผิดปกติ เช่น นอนตัวแข็งทื่อ หรืออยู่ในท่าเดิมนานๆ โดยมักจะเป็นท่าที่ไม่สบาย

1.5 ท่าทางหรือพฤติกรรมแบบผู้อื่น

1.6 ความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม เช่น ไม่สนใจในกิจวัตรประจำวัน และอนามัยของร่างกาย ไม่สนใจเวลา สถานที่ บุคคล

1.7 มีพฤติกรรมถดถอยเป็นเด็กกว่าวัย โดยไม่เหมาะสมกับอายุในปัจจุบัน หรือมีพฤติกรรมแปลกกว่าคนทั่วไป เช่น ไขว้ทุกคนที่พบ

2. ความผิดปกติในอารมณ์ (affect disturbance) ได้แก่

2.1 การแสดงออกทางอารมณ์ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ เช่น หุดเรื่องสนุกสนานกลับร้องไห้ เรื่องเศร้ากลับยิ้มหรือหัวเราะ

2.2 ความรู้สึกสุขสบาย หรือเศร้า มากเกินไป

2.3 อารมณ์ไม่เหมาะสม เช่น เปลี่ยนแปลงง่ายระหว่าง สุขและเศร้าหรือขณะที่กำลังหัวเราะอยู่อาจจะเปลี่ยนเป็นร้องไห้ทันทีทันใด

2.4 เฉยเมยไม่สนใจสภาพแวดล้อม หรือมีสีหน้าไร้อารมณ์คล้ายใส่หน้ากาก

2.5 มีอารมณ์รุนแรงซึ่งควบคุมไม่ได้ ก้าวร้าว ต่อต้านอารมณ์หงุดหงิด หรือโกรธมากกว่าปกติ ทำให้มีเรื่องทะเลาะกับผู้อื่นได้ง่าย

2.6 หวาดกลัวอย่างมาก หรือวิตกกังวลโดยไม่ทราบสาเหตุ โดยความรู้สึกที่เกิดขึ้นรุนแรงจนไม่สามารถระงับสติอารมณ์ได้

3. ความผิดปกติในการพูด (disturbance of speech) เช่น

3.1 พูดโดยใช้คำที่สร้างขึ้นเอง โดยที่ผู้อื่นหรือคนทั่วไปไม่สามารถเข้าใจความหมาย หรือพูดจาซ้ำๆ โดยไม่มีความหมาย

3.2 มีความผิดปกติของเสียงที่พูดออกมา เช่น เสียงดังเกินขนาด หรือพูดโดยไม่มีเสียงออกจากริมฝีปาก

3.3 พูดขาดช่วงไม่จบเรื่องราวที่ต้องการจะพูดหรือคำพูดขาดหาย เนื่องจากความคิดหยุดชะงัก

3.4 พูดโดยเนื้อหาสับสนไม่สัมพันธ์กัน พูดไม่ประติดประต่อกัน หรือ ไม่

สามารถจัดเรียงลำดับค่าต่างๆ ให้เหมาะสมในการพูด พูดหรือตอบไม่ตรงเรื่องราวที่สนทนากัน

3.5 พูดอ้อมค้อม ไม่สามารถพูดตรงกับเรื่องราวที่ต้องการได้ ทำให้หาจุดจบของการพูดไม่ได้

3.6 พูดเร็วพรึ่พรุ่ไม่ขาดสาย หรือเปลี่ยนเรื่องที่พูดอย่างกะทันหัน หรือเปลี่ยนเรื่องพูดตามสิ่งกระตุ้นจากภายนอกตลอดเวลา

3.7 พูดเลียนคำพูดของผู้อื่น หรือไม่สามารถพูดแม้จะเข้าใจในสิ่งที่จะพูด

4. ความผิดปกติในความคิด (thinking disturbance) ได้แก่

4.1 ผิดปกติในกระแสความคิด (stream of thought) ได้แก่ คิดซ้ำกว่าปกติ ความคิดหนึ่งข้าม คิดหมกมุ่นหรือว้าววนอยู่ในเรื่องเดียวกันตลอดเวลา ไม่สามารถหยุดคิดเหมือนถูกบังคับให้คิด ความคิดเปลี่ยนแปลงเร็วตามสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ความคิดหยุดชะงักทันทีทันใด ความคิดไม่ต่อเนื่องไม่สัมพันธ์กัน ทำให้ความคิดนั้นขาดจุดมุ่งหมาย ขาดเหตุผล สับสนแปลก

4.2 ผิดปกติในเนื้อหาของความคิด (content of thought) ได้แก่ มีความคิดหลงผิดหรือความเชื่อผิดๆ ซึ่งไม่เหมาะสมกับความรู้ หรือภูมิหลังทางวัฒนธรรมของตน และไม่สามารถใช้เหตุผลใด มาลบล้างความเชื่อหรือเปลี่ยนแปลงความเชื่อนั้นได้ (delusion) เช่น ระวังว่าตนถูกปองร้ายหรือถูกแกล้ง หรือรู้สึกว่าการณ์ วัตถุ หรือบุคคลอื่นมีความหมายเกี่ยวข้องกับตนอย่างผิดธรรมดาและมักเป็นเรื่องราวที่ไม่ดีสำหรับตน คิดว่าบุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมหรือความคิดของผู้อื่นได้ เชื่อว่าตนเป็นคนสำคัญหรือสามารถติดต่อกับบุคคลที่มีอำนาจหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ ฯลฯ

4.3 ผิดปกติในแบบ (form) ของความคิด ได้แก่ คิดเพื่อฝันมากเกินไปและไม่เป็นความจริงโดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง หรือมีความคิดแคบๆ

4.4 ผิดปกติในการควบคุมความคิด ได้แก่มีความคิดซ้ำๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา โดยไม่สามารถต้านทานได้ มีความคิดความรู้สึก อารมณ์สองอย่างซึ่งตรงข้ามกัน กลัวสภาวะใดสภาวะหนึ่งทั้งที่จิตสำนึกรู้ว่าสิ่งนั้นไม่เป็นอันตราย

5. ความผิดปกติในการรับรู้ (perceptual disturbance)

ความผิดปกติที่พบบ่อยที่สุดในผู้ป่วยจิตเวช คือ

5.1 ประสาทหลอน (hallucination) เป็นการรับรู้ความรู้สึก โดยไม่มีสิ่งเข้าโดยผู้ป่วยไม่สามารถแยกได้ว่าอันไหนเป็นของจริง อันไหนเป็นของหลอน เช่น ประสาทหลอนทางหูหรือหูแว่ว ประสาทหลอนทางตาหรือเห็นภาพหลอน การรับรู้ผิดปกติทางกลิ่น การรับรส รับรู้การสัมผัสทางผิวหนังผิดปกติ

5.2 แปลความหมายสิ่งเข้าผิด (illusion) โดยผู้ป่วยไม่สามารถแยกได้ว่าอันไหนเป็นของจริง อันไหนเป็นของหลอน เช่น เห็นเชือกเป็นงู

6. ความผิดปกติของสติสัมปชัญญะ (disorder of Consciousness)

ความผิดปกติของสติสัมปชัญญะจะทำให้ความตั้งใจและสมาธิเสียไปและยังมีผลต่อการรับรู้ของประสาทสัมผัสที่มาสัมพันธ์กับตัวเองไม่ถูกต้อง ทำให้เสียการรู้จักเวลา สถานที่ และบุคคล หรือมีภาวะง่วงงับสับสน

7. ความผิดปกติในความจำ (disturbance of memory) ได้แก่

7.1 การลืมเหตุการณ์ต่างๆ อย่างเฉียบพลัน หลังจากได้รับความกระทบกระเทือนทางกายหรือจิตใจ

7.2 การแยกไม่ออกว่าสิ่งที่ประสบ เป็นความฝันหรือความจริง

7.3 ความจำที่แม่นยำและชัดเจนผิดปกติ หรือสามารถจดจำสิ่งประทับใจ ซึ่งเกิดมานานและน่าจะลืมแล้ว

8. ผิดปกติในเข้าใจปัญญา (disorder of intelligence)

คือความผิดปกติในการใช้ความสามารถทางสติปัญญา เช่น ไม่สามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ หรือมีความรู้ทั่วไปโดยไม่เหมาะสมกับอายุ ความคิดแคบ การตัดสินใจแก้ไขปัญญา เป็นไปอย่างลำบากหรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ มีปัญหาการปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ

9. อื่นๆ เช่น การรู้จักตน (insight) คือไม่รู้ตัวว่าตนเองมีอาการป่วยทางจิตและต้องรักษา

ข). ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วยทางจิตเวช

1. ความรับผิดชอบทางอาญา

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 65 ระบุว่า "ผู้ใดกระทำผิดในขณะที่ไม่สามารถ

รู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนเองได้เพราะมีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน ผู้นั้นไม่ต้อง
รับโทษสำหรับความผิดนั้น

แต่ถ้าผู้กระทำผิดยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง หรือยังสามารถรู้ผิดชอบได้บ้าง
ผู้นั้นต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้นแต่ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น
เพียงใดก็ได้"

ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง (2537) ได้อธิบายความหมายของคำว่า "กระทำ
โดยไม่สามารถรู้ผิดชอบ" "ไม่สามารถบังคับตนเองได้" และ "ยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง" ไว้
ดังนี้

"กระทำโดยไม่สามารถรู้ผิดชอบ" คือผู้กระทำรู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่แต่ไม่
รู้ว่าการกระทำของตนถูกหรือผิดดีหรือชั่ว ควรหรือไม่ควรทำ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา
65 วรรค 1 ถือว่ามีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษ ระดับการกระทำโดยไม่สามารถรู้ผิดชอบนี้ ส่อม
ไม่สามารถบังคับตนเองได้ในบางกรณีผู้ป่วยโรคจิตที่มีอาการทางจิตอยู่คล้ายกับมีการเลือกกระทำ
การตามที่คิดไว้ในเวลาใดก็ได้ ทำนองสามารถบังคับตนเองได้ ซึ่งหากพิจารณาในขณะประกอบ
คดี การที่ผู้ป่วยกระทำไปโดยไม่สามารถรู้ผิดชอบในขณะนั้น ส่อมต้องไม่สามารถบังคับตนเองได้
จึงเกิดการกระทำขึ้นได้ในทางปฏิบัติ จึงพบเสมอที่ศาลมักพิพากษาว่าไม่สามารถรู้ผิดชอบและหรือ
ไม่สามารถบังคับตนเองได้รวมกันไป ผู้ป่วยโรคทางจิตเวชที่อาจมีภาวะนี้ได้ เช่น โรคจิต หรือ
ประสาทหลอน (hallucination)

"กระทำโดยไม่สามารถบังคับตนเองได้" คือผู้กระทำรู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่
และรู้ว่าการกระทำนั้นๆ เป็นสิ่งที่ผิดชั่ว ไม่ควรทำแต่ไม่สามารถหักห้ามจิตใจมิให้บังคับร่างกาย
ให้กระทำการนั้นได้ ทั้งนี้ต้องแยกแยะจากกรณีที่ผู้กระทำไม่พยายามหักห้ามจิตใจตนเอง ซึ่งใน
ทางปฏิบัติผู้กระทำ ที่กระทำโดยไม่สามารถบังคับตนเองได้โดยๆ พบได้น้อยหรือพิสูจน์ได้ยากโดย
มากมักร่วมไปกับกรณีไม่รู้สภาพและสาระสำคัญของการกระทำหรือไม่สามารถรู้ผิดชอบ นอกจากนี้
การพิสูจน์ว่าผู้กระทำไม่สามารถบังคับตนเองได้หรือไม่พยายามบังคับตนเองทำได้ยาก

"กระทำโดยพลรู้ผิดชอบบ้างหรือสามารถบังคับตนเองได้บ้าง" คือ ผู้กระทำ
รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ แต่ในขณะนั้นสภาวะทางจิตใจมีความกดดันหรือถูกบีบคั้นอย่างรุนแรงจน
ทำให้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีหรือการยับยั้งชั่งใจลดหย่อนลงแต่ไม่ถึงขั้นวิกลจริตถือว่ามีความผิด แต่

ได้รับการลดหย่อนโทษ โรคทางจิตเวชพบได้ทั้งกลุ่มที่เป็นโรคจิตและไม่ใช้โรคจิต เช่น โรคของความผิดปกติในการบังคับตนเอง (Impulse control disorder)

2. ความสามารถในการต่อสู้คดี

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 14 ระบุว่า "ในระหว่างทำการสอบสวนได้ส่วนฟ้องหรือพิจารณา ถ้ามีเหตุควรเชื่อว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้วิกลจริตและไม่สามารถต่อสู้คดีได้ให้พนักงานสอบสวนหรือศาลแล้วแต่กรณี สั่งให้พนักงานแพทย์ตรวจผู้นั้นเสร็จแล้วให้เรียกพนักงานแพทย์ผู้นั้นให้ถ้อยคำหรือให้การว่าตรวจได้ผลประการใด

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนหรือศาล เห็นว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้วิกลจริตและไม่สามารถต่อสู้คดีได้ให้แจ้งการสอบสวนได้ส่วนมูลฟ้องหรือพิจารณาไว้จนกว่าผู้นั้นหายวิกลจริตหรือสามารถจะต่อสู้คดีได้ และให้มีอำนาจส่งตัวผู้นั้นไปโรงพยาบาลโรคจิตหรือมอบให้แก่ผู้อนุบาลข้าหลวงประจำจังหวัด หรือผู้อื่นที่เต็มใจไปดูแลรักษาก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

กรณีที่ศาลลงการได้ส่วนมูลฟ้องหรือพิจารณาดังบัญญัติไว้ในวรรคก่อน ศาลจะสั่งจำหน่ายคดีเสียชั่วคราวก็ได้"

เบญจวรรณ สามสาลี (2533) ได้กล่าวถึงการส่งผู้กระทำผิดไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิตว่าโดยทั่วไปศาลไม่ต้องการบันทึกทางจิตเวชบ่อยนัก ยกเว้นในรายที่น่าสงสัย เช่น การฆ่าคนตาย การทำความผิดที่รุนแรงซ้ำๆ ในเวลาสั้น โดยไม่มีเหตุผลพอเพียง ความผิดทางเพศ รายที่มีการทำความผิดโดยไม่คาดคิดมาก่อน หรือในผู้ที่มีประวัติป่วยทางจิต

3. วิธีการเพื่อความปลอดภัย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 ระบุว่า "ถ้าศาลเห็นว่า การปล่อยตัวผู้มีจิตบกพร่องโรคจิตหรือจิตฟั่นเฟือน ซึ่งไม่ต้องรับโทษหรือได้รับการลดโทษตาม มาตรา 65 จะเป็นการไม่ปลอดภัยแก่ประชาชน ศาลจะสั่งให้ส่งไปคุมไว้ในสถานพยาบาลก็ได้ และคำสั่งนี้ศาลจะสั่งเพิกถอนเสียเมื่อใดก็ได้"

4. วิธีการทางกฎหมายที่เป็นคุณแก่ผู้ป่วยจิตเวช

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 246 ระบุว่า "ศาลมีอำนาจสั่งให้ทุเลาการบังคับให้จำคุกไว้ก่อนจนกว่าเหตุอันควรทุเลาจะหมดไป เมื่อจำเลยวิกลจริตในระหว่างทุเลาการบังคับอยู่นั้น ให้ศาลสั่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ จัดให้บุคคลดังกล่าว

อยู่ในความควบคุมในสถานที่อื่นควาร"

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 248 ระบุว่า "ถ้าบุคคลซึ่งต้องพิพากษาให้ประหารชีวิตเกิดวิกลจริตก่อนถูกประหารชีวิตให้รอการประหารชีวิตไว้ก่อนจนกว่าผู้นั้นจะหาย ขณะถูกล่ามการประหารชีวิต"

ตอนที่ 3 การดำเนินคดีตามขั้นตอนการยุติธรรม

ขั้นตอนการยุติธรรมทางอาญา (criminal justice process) เป็นกระบวนการทำงานของสถาบันหลัก ที่รับผิดชอบในการบังคับใช้กฎหมายอาญาเพื่อรักษาความเป็นระเบียบและความสงบสุข เสถียรภาพของบ้านเมืองและความศักดิ์สิทธิ์ทางกฎหมาย ประกอบด้วยองค์กรต่างๆ ในระบบงานยุติธรรมทางอาญา

ก). องค์กรต่างๆ ในระบบงานยุติธรรมทางอาญา (criminal justice system)

ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์ โดยแต่ละองค์กรจะรับผิดชอบภารกิจในการบังคับใช้กฎหมายของตนโดยเฉพาะ ในขณะที่เดียวกันจะต้องดำเนินการภายใต้การร่วมมือประสานระหว่าง ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์ รวมทั้งการใช้ปัจจัยทางสังคมอื่นๆ เพื่อแก้ไขปัญหาอาชญากรรมอย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่องโดยไม่ขาดตอน ดังนี้

1. การรายงานเกี่ยวกับอาชญากรรม โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ประสบเห็นได้เอง หรือประชาชนเป็นผู้มาแจ้งข่าวสาร
2. การแจ้งข้อกล่าวหา การจับกุม รวมทั้งบันทึกเหตุการณ์การจับกุม
3. การคุมขัง การประกันตัว หรือปล่อยตัวชั่วคราว สำหรับบุคคลผู้ต้องสงสัยหรือจำเลย
4. การสืบสวนและสอบสวนหาข้อเท็จจริงแห่งคดี
5. การรวบรวมเอกสาร หลักฐาน ทำสำนวนสอบสวน และลงความเห็นต่อการฟ้องคดี โดยพนักงานสอบสวน
6. การนำคดีฟ้องแก่ศาลโดยพนักงานอัยการ

7. การได้ส่วนฟ้องคดีและการพิจารณาสืบพยานหลักฐานต่าง ๆ ในศาล

8. การพิพากษาคัดสินคดีของศาล และการกำหนดรูปแบบการลงโทษ ที่มีความเหมาะสมกับความผิดและพฤติการณ์ของอาชญากร

9. การใช้วิธีการราชทัณฑ์ ปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นรายบุคคลซึ่งมีอุปนิสัย และมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่ไม่อาจแก้ไขได้จำเป็นต้องพิจารณาเลือกใช้มาตรการลงโทษเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับความหนักเบา แห่งความผิดและผลกระทบของอาชญากรรมต่อสังคม เช่น การกำหนดมาตรการลงโทษจำคุกไปพร้อมกับให้ชดใช้ค่าเสียหาย แก่เหยื่ออาชญากรรม หรือลงโทษในลักษณะให้ผู้ต้องขังรู้สำนึกในความผิดที่เกิดขึ้น

10. การอุทธรณ์ฎีกา

11. การพระราชทานอภัยโทษ

ข). อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และผู้พิพากษา

1. อำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวน

พนักงานสอบสวน เป็นบุคลากรในองค์กรแรกของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่รับผิดชอบในการป้องกันความไม่เป็นระเบียบของสังคมและอาชญากรรม โดยมีหน้าที่ขั้นพื้นฐานคือ การป้องกันอาชญากรรม การปราบปรามอาชญากรรม การจับกุมผู้กระทำความผิด พิสูจน์บุคคล รวมถึงการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน และทำสำนวนพร้อมความเห็นในการดำเนินคดี เสนอไปยังอัยการ

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิด ดำรงจะดำเนินคดีตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1.1 คดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดกระทำความผิด ถ้าคดีนั้น

1.1.1 โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ซึ่งกฎหมายว่า ใ้เห็นว่าการสอบสวนและบันทึกเหตุทั้งคดีการสอบสวนนั้นไว้ (ไม่ต้องมีความเห็นก็ได้)

1.1.2 โทษจำคุกเกิน 3 ปี ต้องมีความเห็นควรลงโทษสอบสวน โดยหัวหน้าพนักงานสอบสวนต้องส่งบันทึกความเห็นพร้อมสำนวนไปยังพนักงานอัยการ เพื่อให้พนักงานอัยการจะพิจารณาสั่งงดหรือสั่งสอบสวนต่อไป

1.2 คดีที่รู้ตัวผู้กระทำผิด แต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้

ต้องเสนอความเห็นว่าการสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง ไปยังพนักงานอัยการ

1.3 คดีที่รู้ตัวผู้กระทำผิดและได้ตัว หรือเชื่อว่าจะได้ตัวเมื่อมีหมายเรียก

ซึ่งเรียกว่า "คดีมีตัวผู้ต้องหา" เช่น อยู่ในระหว่างประกันเป็นต้น คดีในลักษณะนี้หัวหน้าพนักงานสอบสวนต้องทำความเห็นว่าการสั่งฟ้อง หรือ ควรสั่งไม่ฟ้อง ถ้าเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ก็ต้องส่งสำนวนพร้อมความเป็นไปยังพนักงานอัยการ แต่ถ้าควรสั่งฟ้องก็ต้องส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการพร้อมสำนวนและความเห็น และถ้าผู้ต้องหาถูกตั้งตามคำสั่งศาลอยู่แล้วก็ต้องแจ้งไปด้วย

1.3.1 คดีที่มีความเห็นควรสั่งฟ้อง เป็นคดีที่มีลักษณะดังนี้คือโทษจำคุกไม่เกิน 20 ปี หรือปรับไม่เกิน 4 หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือเป็นคดีอุกฉกรรจ์ หรือคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเกิน 1 แสนบาท

1.3.2 คดีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องเป็นกรณีที่โทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 1 หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับและคดีที่เป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินไม่เกิน 2 หมื่นบาท หรือคดีที่มีโทษหนักกว่า ก็เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาระดับผู้กำกับกับการสถานีตำรวจขึ้นไป

2. อำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการ

อัยการเป็นองค์กรหลักของฝ่ายบริหาร จะทำหน้าที่เป็นตัวประสานหรือเชื่อมระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรม โดยจะรับผิดชอบในการสอบสวนคดีอาญา ในลักษณะที่เป็นการควบคุมและถ่วงดุลอำนาจของพนักงานสอบสวนโดยอาศัยข้อมูลและพยานหลักฐานต่างๆ ในสำนวน เป็นพื้นฐานในการใช้ดุลยพินิจหลักฐานที่กล่าวว่าคุณคนได้กระทำผิดต่อศาล

เมื่อพนักงานสอบสวน ส่งสำนวนสอบสวนมายังพนักงานอัยการแล้ว พนักงานอัยการจะดำเนินการต่อไป ถ้าสำนวนนั้นบกพร่องพนักงานอัยการอาจไม่รับสำนวนหรือส่งให้แก้ไขก็ได้

นอกจากนี้อัยการยังมีหน้าที่รวบรวมหลักฐานสำหรับรูปคดีว่าหลักฐานที่มีอยู่ฟ้องศาลได้หรือไม่ โดยพิจารณาถึงองค์ประกอบความผิด ดังนี้

1. ตัวบทกฎหมาย ที่กำหนดลักษณะความผิด และบทลงโทษ ตามกรณีนั้นๆ
2. ตัวผู้ต้องหาและการกระทำผิด คือข้อเท็จจริง ที่ชี้ให้เห็นว่าผู้ต้องหานั้นเป็นตัวการกระทำการที่ผิดกฎหมาย

3. เจตนาในการกระทำผิดที่ชี้ให้เห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหา^๕นั้นได้ทราบถึงหรือรู้ถึงผลแห่งการกระทำที่ตนได้ก่อขึ้น

ในการที่พนักงานอัยการพิจารณาว่า ส่วนของการสอบสวนและหลักฐานครบองค์ประกอบความผิด จะดำเนินการต่อไปดังนี้

1. คดีที่ตำรวจเห็นควรสอบสวน

1.1 ถ้าเห็นด้วยตามที่พนักงานสอบสวนทำความเข้าใจมา ก็สั่งคดีสอบสวน

1.2 ถ้าไม่เห็นด้วย และเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็สั่งพนักงานสอบสวน ทำการสอบสวนเพิ่มเติม

2. คดีที่รัฐผู้กระทำผิดแต่ เรียกหรือจับตัวไม่ได้ไม่ว่าพนักงานสอบสวนจะมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือไม่ก็ตาม

2.1 ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรไม่ฟ้องก็ให้ยุติการสอบสวนโดยสั่งไม่ฟ้อง

2.2 ถ้าเห็นว่าควรสอบสวนต่อไปก็สั่งสอบสวนต่อ

2.3 ถ้าเห็นควรสั่งฟ้องก็ต้องดำเนินการให้ได้ตัวผู้ต้องหา ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศก็ต้องจัดการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

3. คดีที่รัฐผู้กระทำผิด และผู้นั้นถูกควบคุมตัวอยู่หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมาย

3.1 ถ้าพนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง และพนักงานอัยการเห็นชอบก็ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นด้วยก็สั่งฟ้อง

3.2 ถ้าพนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้อง และพนักงานอัยการเห็นชอบก็ต้องสั่งฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นด้วยก็สั่งไม่ฟ้อง

จะเห็นได้ว่าการฟ้องหรือไม่ฟ้อง เป็นเรื่องของพนักงานอัยการมิใช่เป็นเรื่องของพนักงานสอบสวนอีกต่อไป พนักงานสอบสวนจึงหมดอำนาจในคดีนั้น ถ้าพนักงานอัยการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม พนักงานสอบสวนจึงจะมีบทบาทนั้นๆ ต่อไป นอกจากนี้พนักงานอัยการยังมีอำนาจในการพิจารณาควบคุมตัว และการปล่อยชั่วคราว จนกว่าคดีจะได้ฟ้องต่อศาล

4. พิจารณาคดีเปรียบเทียบปรับที่พนักงานสอบสวน ส่งมายังพนักงานอัยการ เพื่อให้พนักงานอัยการตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง ว่าการเปรียบเทียบถูกต้องหรือไม่

3. อำนาจหน้าที่ของผู้พิพากษา

ผู้พิพากษามีหน้าที่ควบคุมกระบวนการพิจารณาตลอดจนเป็นผู้ประสานการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการฟ้องร้องและพิจารณาคดี เพื่อเป็นหลักประกันว่าการดำเนินคดีเป็นไปอย่างยุติธรรมและไม่ล่าเอียงภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย ในการพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา และจะต้องใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ เพื่อคุ้มครองสังคม และแก้ไขบำบัดผู้ทำความผิด

ค). โทษทางอาญา และวิธีการเพื่อความปลอดภัย

โทษทางอาญาที่กำหนดไว้สำหรับลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด ซึ่งระบุไว้ในมาตราที่ 18 ซึ่งเป็นโทษทั่วไป และมาตรา 2 โศษโทษทางอาญาจะถูกกำหนดโดยมีความหนักเบาตามลำดับ คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับและริบทรัพย์สิน

ส่วนวิธีเพื่อความปลอดภัยเป็นบทบัญญัติขึ้นใหม่ซึ่งมีอยู่ในกฎหมายลักษณะอาญาและเป็นบทบัญญัติต่างหาก แยกออกจากการลงโทษในทางอาญา มาตรา 18 และไม่ถือว่าวิธีการเพื่อความปลอดภัยเป็นโทษแต่ถือเป็นการป้องกันภัยที่จะเกิดขึ้นแก่สังคมในอนาคตโดยมีวิธีการเพื่อความปลอดภัย 5 ประการคือ

1. กักกัน คือ การควบคุมผู้กระทำความผิดชนิดนี้เสีย ไว้ภายในเขตกำหนดเพื่อป้องกันการกระทำความผิดเพื่อตัดสินคดี และเพื่อฝึกหัดอาชีพ
2. ห้ามเข้าเขตกำหนดคือ ห้ามมิให้เข้าไปในท้องที่หรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา
3. เร็ยประกันทัณฑ์บน ใช้ในกรณีที่ศาลไม่ลงโทษผู้กระทำความผิด แต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้นั้นน่าจะก่อเหตุร้าย ให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคล หรือทรัพย์สินของผู้อื่น ศาลจึงสั่งผู้นั้นให้ทำทัณฑ์บนโดยกำหนดจำนวนเงินไม่เกินกว่าห้าพันบาท โดยมีข้อสัญญาว่าผู้นั้นจะไม่ก่อเหตุดังกล่าวตลอดเวลาที่ศาลกำหนดแต่ไม่เกิน 2 ปี
4. การคุมตัวในสถานพยาบาล ถ้าศาลเห็นว่าการปล่อยตัวผู้มีจิตบกพร่องโรคจิต

หรือจิตพื้นเพอื่น ซึ่งไม่ต้องได้รับการลงโทษตามมาตรา 65 จะเป็นการไม่ปลอดภัยแก่ประชาชน ศาลจะสั่งให้ไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล ก็ได้ และคำสั่งนี้จะเพิกถอนเสียเมื่อใดก็ได้

5. ห้ามประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ถ้าศาลเห็นว่าผู้ใดกระทำความผิดโดยอาศัยโอกาสจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ศาลจะสั่งไว้ในคำพิพากษาห้ามประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้นมีกำหนดเวลาไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษไปแล้วก็ได้

ง). เหตุบรรเทาโทษ และรอกการลงโทษ

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 ระบุว่า "เมื่อปรากฏว่ามีเหตุบรรเทาโทษไม่ว่าจะได้มีการเพิ่มหรือการลดโทษตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ หรือกฎหมายอื่นแล้วหรือไม่ ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดโทษให้เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลดแก่ผู้กระทำความผิดนั้นได้"

เหตุบรรเทาโทษ ได้แก่ผู้กระทำความผิดผู้ใดเคราะห์เขาเบาปัญญาตกอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัส มีคณงามความดีมาแต่ก่อน รู้สึกถึงความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น ลุกโทษต่อเจ้าพนักงานหรือให้ความรู้แก่ศาล อันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี หรือเหตุอื่นที่ศาลเห็นว่ามิลักษณะที่มองเดียวกัน

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ระบุว่า "ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุก และในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อนหรือปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ เมื่อศาลได้คำนึงถึง อายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือเหตุอื่นอันควรปราณีแล้ว เห็นเป็นการสมควร ศาลจะพิพากษาว่าผู้นั้นมีความผิดแต่รอกการลงโทษไว้ แล้วปล่อยตัวไปเพื่อให้โอกาสผู้นั้นกลับตัว ภายในระยะเวลาที่ศาลได้กำหนด แต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของผู้นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้"

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธีรารัง ทศนาญชลี (2532) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเห็นของจิตแพทย์ต่อกระบวนการ

ยุติธรรม และรายงานว่าสถาบันที่ส่งผู้ป่วยคดี มารับการตรวจวินิจฉัยที่โรงพยาบาลนิติจิตเวชมากที่สุดคือ ตำรวจ ศาล และ เรือนจำ โดยมีเหตุน่าสง 4 ประการ คือมีอาการคล้ายคนวิกลจริต และถามตอบไม่รู้เรื่อง มีประวัติป่วยทางจิต พฤติกรรมคดีและญาติหรือทนายจำเลยร้องขอ

ข้าราชการ ทศนาญชลี (2521) ซึ่งศึกษาในผู้ป่วยคดีทุกประเภท พบว่าผู้ป่วยคดีได้รับการวินิจฉัยโรคว่า เป็นโรคจิตเภทมากที่สุด รองลงมาคือปัญญาอ่อน และโรคจิตจากพยาธิสภาพทางสมอง

สุชีลา ดันชัยนันท์ (2526) ได้อ้างถึงรายงานการวิจัยเกี่ยวกับเพศว่าส่วนใหญ่สาเหตุภายนอก ที่เป็นปัจจัยร่วมให้เกิดการกระทำผิดทางเพศ ได้แก่ ค่าชกชวนของเพื่อนๆ ความคิดคะนอง การดื่มสุรา การใช้ยาเสพติด และการได้รับสิ่งชั่วช้ามาก่อน (เช่น ภาพยนตร์ลามก หนังสือลามก)

อัมพร โอตระกูลและคณะ (2527) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืน-ฆ่า พบว่าสถานที่ที่เกิดเหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นนอกบ้าน ช่วงเวลาที่เกิดในเวลากลางวันและเกิดขึ้นนอกบ้าน ผู้กระทำผิดรู้จักสนิทสนมกับผู้เสียหายมาก่อนและพบว่าผู้ต้องหาคดีข่มขืนฆ่ามีปัญหาสุขภาพจิตร้อยละ 50.37

Allen (1961) รายงานว่าร้อยละ 50 ของเหยื่อที่ถูกกระทำจากผู้มีความเบี่ยงเบนทางเพศ แบบ Exhibitionism มักจะเป็นผู้หญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี

Hillbrand M. และคณะ (1994) ใช้แบบทดสอบ The Experience Smapling Method (ESM) ประเมินความคิดและอารมณ์ที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในผู้กระทำผิดทางเพศ พบว่าความคิดของนักโทษ มีเนื้อหาที่เน้นหนักเกี่ยวกับเรื่องเพศ มีความรู้สึกโกรธต่อเพศหญิง และมีความรู้สึกว่าตนเองมีความขัดสน และมีความทุกข์ทรมาน

Jaffe (1976) กล่าวถึงการศึกษาปฏิบัติทางเพศแบบ Exhibitionism ว่ามีตั้งแต่การอวดอวัยวะเพศให้เด็กดู การใช้มือกระตุ้นอวัยวะเพศของเด็กจนถึงการร่วมเพศกับเด็ก และประมาณร้อยละ 85 ใช้วิธีอวดอวัยวะเพศ ใช้มือกระตุ้นอวัยวะเพศของเด็ก พุดคำหาชมทางเพศ และแต่ต้องร่างกาศ นอกจากนี้ร้อยละ 11 ร่วมเพศทางช่องคลอด หรือร่วมเพศทางทวารหนัก และข่มขืนกระทำชำเรา

Kosutova L. และคณะ (1993) นำแบบสอบถามบุคลิกภาพ MMPI DOPEN และ Hand

test ศึกษาผู้ป่วยที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศพบว่า เขาไม่ได้มีปัญหาเฉพาะเรื่องแรงจูงใจทางเพศ และความสัมพันธ์ทางสังคมในเรื่องเพศเท่านั้น แต่ยังมีปัญหาในการปรับตัวกับผู้อื่น โดยจะมีลักษณะขาดความรับผิดชอบระวางไม่เห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีลักษณะมุงร้าย นอกจากนี้ยังปรับสภาพอารมณ์อย่างไม่เหมาะสม ไม่มีความรู้สึกผิด ระดับการรับรู้อารมณ์ต่ำ และมีพฤติกรรมทางอาชญากรรมสูง

Marques J. และคณะ (1994) ติดตามผลการรักษาผู้ป่วยคดี เกี่ยวกับเพศในระยะเวลาพบว่าผู้ที่ได้รับการรักษามีแนวโน้มที่จะลดความเสี่ยงต่อการกระทำผิดทางเพศโดยมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนกระทำ ทั้งยังสามารถควบคุมแรงกระตุ้นทางเพศที่เบี่ยงเบนของตนได้ดีขึ้น

McCaghy (1971) กล่าวถึงการศึกษาปฏิบัติทางเพศแบบ Exhibitionism ว่าคนพวกนี้ก้าวร้าว และรุนแรงน้อยกว่าพวกข่มขืนกระทำชำเรา โดยพบว่ามีถึงร้อยละ 3 ของพวกที่ชอบลวนลามเด็กที่จะมีการทำร้ายร่างกายเด็ก นอกจากนี้การศึกษายังพบว่า คนกลุ่มนี้มีจำนวนมากเกินกว่าที่เคสคาดคะเนไว้ โดยมีประวัติ หรือพฤติกรรมที่ก้าวร้าวอยู่แล้วและเคยมีประวัติก่ออาชญากรรมทางเพศมาก่อนถึงร้อยละ 37

Power (1976) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผู้มีความเบี่ยงเบนทางเพศแบบ Exhibitionism และการก่ออาชญากรรมว่าประมาณร้อยละ 50 ของผู้ที่มีความผิดปกติชนิดนี้ มักจะก่ออาชญากรรมเป็นครั้งแรกและบุคคลเหล่านี้มักจะไม่มีมาพบแพทย์ จนกว่าจะมีปัญหาทางกฎหมายเกิดขึ้น

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย